Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Eldste John Taylor,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 17de Juli 1860.

(Fra „Deseret News.")

Det er ikke meget ofte, jeg tager en Text, naar jeg skal prædike; men siden jeg blev opfordret til at tale her i Eftermiddag, har jeg tænkt paa at vælge to eller tre, over hvilke jeg skal gjøre nogle Bemærkninger. Jeg pleier i Almindelighed at mærke mig stedfindende Begivenheder, saavel som Menneskenes Ord og Handlinger, og søger at udfinde, hvad Indflydelse de have paa mig og dette Samfund. Det er nogle Betragtninger over saadanne Emner, som jeg agter at fremlægge for denne Forsamling, og som jeg vil tage min Text fra.

Det første er en Bemærkning, som Præsident Young gjorde i en Tale til de Hellige i Cache Valley, nemlig: „Dette Folk vil aldrig blive fordrevet fra dette Territorium, uden det driver sig selv herfra." Dette skal være een Deel af min Text. Den anden indeholdes i nogle Bemærkninger, som Præsident Kimball gjorde i Morges: „Vi kunne Alle være lykkelige, hvis vi have Lyst og Villie til at arbeide derfor;" og den tredie er af en Skribent, hvis Navn jeg for Øieblikket ikke erindrer; han siger: „Mennesket er sin egen Skjebnes Afgjører."

Hvorsomhelst der findes et sandt Princip, er det godt at undersøge, hvorvidt det er anvendeligt paa os. Vi høre her Bemærkninger, som ere af største Vigtighed for Menneskeslægten. Vi forstaae eller skattere dem ikke fuldelig, ei heller indsee vi, hvor meget de vedkomme os eller vort Samfund. Som Fornuftvæsener, som Individer, der ere besjælede af Sandhedens Aand, som Troende paa den Herre Jesum Christum, som Væsener, der troe, at de virke for deres Vel i Evigheden, er det af Vigtighed for os altid at rydde Veien for vor Fod og søge at forstaae vor Stilling paa Jorden, i hvilket Forhold vi staae til Gud, til hverandre og til Verden, samt saa nøie som muligt de forskjellige Pligter, der paahvile os. Vi sige, at vi have en Deel af Sandhedens Aand, og vi bede ofte om, at denne Aand

maa veilede os i alle vore Foretagender. Lad os søge at have den til Veileder bestandig, saa at enhver af vore Handlinger i Livet maa være foreskrevet af den.

Saadanne ere vore Følelser; men hvor ofte afvige vi ikke fra denne Aand, som vi hver for os besidde, og de Lærdomme, som gives os af dem, der forkynde Sandheden!

Intet kan være sandere, end disse tre Bemærkninger, jeg anførte, da jeg begyndte min Tale. Betragt dette Folk og den Stilling, det indtager; hvordan er den? og hvem ere vi? Vi sige os at være Guds Folk, og vi ere det. Vi sige os at være den Allerhøiestes Hellige, og det er, hvad vi i Virkeligheden ere eller skulde være. Dette har naturligviis intet Hensyn til dem, der ikke ere Hellige. Vi bekjende, at dette er Guds Værk og denne Bekjendelse er rigtig. Naar vi sige, dette er Guds Kirke og Rige, troe vi det, og det er saaledes; det er den eneste Kirke og det eneste Rige, han har paa Jorden i denne Generation. Vi sige, at Gud har aabenbaret sine Love, at han har gjengivet sit hellige Præstedømme og at han fremdeles tilkjendegiver sin Villie for Menneskenes Børn. Vi troe, at Guds Rige vil overvinde og triumphere over alle andre Riger, og at det vil voxe fra Styrke til Styrke, fra Magt til Magt, fra Kundskab til Kundskab, og at det i Tidens Løb vil herske over hele Jorden, indtil enhver Skabning paa Jorden, i Jorden og i Havet har underkastet sig Guds Love, Guds Rige, Guds Villie og det hellige Præstedømmes Regjering.

Dette er vor Troesbekjendelse. Vi troe saaledes — idetmindste sige vi, at vi troe saaledes, og om vi ikke gjøre det, ere vi Hyklere. Vi bekjende endvidere, at vi ere Guds Udvalgte — udkaarede og beskikkede af ham til at være hans Tjenere, der skulle udføre hans Gjerning paa Jorden, — først og fremmest at tilegne os selv rigtige Principer og efterleve dem, og dernæst at lære Andre de samme Principer, ligemeget i hvilken Retning de gaae, hvadenten de vedkomme Familiekredsen, Communen eller Staten, enten de angaae et Lands eller en Verdens Regjering. Vi troe, at alle vore Meninger, alle vore Foretagender og al vor Omgang med hverandre og Nationerne paa Jorden styres og ledes af Guds Love. Dette er nogle af vore Anskuelser og Følelser angaaende vor Religion og dens Indflydelse paa vore Handlinger.

Hvis dette virkeligen forholder sig saaledes, da ere vi Guds Folk og han er forpligtet til at tage Vare paa os, dersom vi tage Vare paa os selv. Hvis vi ære vort Kald og vort Præstedømme, hvis vi respectere og hædre den Magt og Myndighed, som er beseglet paa os, hvis vi ikke afvige fra Sandhedens Principer, da er Gud nødt til at opfylde alle sine Forpligtelser mod os, og een af disse er at sørge for sine Hellige.

Gud er trofast i Opfyldelsen af hvad der paahviler ham. Der findes Ingen paa Jorden, som kan sige, at Gud ikke har hjulpet ham, naar han satte sin Lid til ham. Jeg veed, det har været Tilfælde med mig. Jeg veed, at i fremmede Lande, hvor jeg ikke havde nogen anden Hjælper end den Almægtige, stod han ved min Side, og jeg veed, han bønhørte mine Bønner.

Vi vide, at Gud lever, fordi vi faae, hvad vi bede ham om. Naar vi altsaa betragte vor Stilling fra dette Synspunkt, hvad kan da bringe os som et Folk i Forviklinger, Ulykker eller Nød? Det er vore egne Handlinger, vor egen Daarlighed, vore egne Feil og Svagheder. Havde vi ikke et Beviis herpaa i Præsidentens Bemærkninger i Morges? Han sagde: „Jeg har seet den Tid, da jeg gik næsten nøgen, og naar jeg nærmede mig dem, som

svømmede i Overflod, vilde de ikke betroe mig ti Dollars." Han var trofast, og de kunde ikke berøve ham det, som han var berettiget til. De kunde negte ham Livets Fornødenheder, negte ham det, der kunde have skaffet ham og hans Familie Glæde og Behagelighed for den daværende Tid, men de kunde ikke stille Noget mellem ham og Guds Rige. Det Væsen, som havde lovet at staae ham bi, og hvem han vedblev at frygte og elske, velsignede ham baade i timelig og aandelig Henseende. Herren afhjalp alle hans Fornødenheder og satte ham istand til at føde og hjælpe dem, som vare saa karrige, at de ikke kunde stole paa Gud. Er ikke dette et Beviis for Rigtigheden af hvad jeg har fremstillet? Jo, det er, og I kunne see Beviis efter Beviis herpaa. Jeg kunde nævne Eder mange.

Jeg har seet de Stolte blive ydmygede, jeg har seet de Ydmyge blive ophøiede og at de Fattige glæde sig i Israels mægtige Gud; jeg har seet Fred og Velstand blive udgydt over dem, saa at de have faaet Alt, hvad der kunde tjene til deres timelige Lyksalighed og Velvære, medens de Førstnævnte ere blevne fornedrede — ere blevne fattige og trængende, eller, hvis de have svælget i Luxus og Overflødighed, ere siden gaaede til Satan.

Hvis vi omhyggeligt overveie disse Ting, og Betragtningen deraf bringer os til at lade Sandhedens Aand og Guds Lov indvirke paa vore Hjerter, ville vi høste meget Gavn deraf. Det er godt at udgrunde Guds Ord og hans vidunderlige Styrelse. I ville faae at see, at Mange, som leve i Luxus og Magelighed, og som forsømme deres Præstedømme og deres Gud, vil det gaae, som jeg nys sagde. Mennesket er ved Guds Hjælp sin egen Skjebnes Afgjører. Vi see ikke altid dette udviklet paa eengang; undertiden unddrager Herren os sin Haand og lader sit Folk blive tugtet. Medens dette staaer paa, synes det haardt, og dog er det til de Helliges Gavn. Det samme Princip gjør sig gjeldende blandt Jordens Nationer i en stor Udstrækning. De kom ind i Tilværelsen, voxe, blomstre, udbrede sig og blive mægtige, men ved Berørelsen af Guds Finger, synke de sammen, visne og forfalde. Herren opreiser dem og nedstyrter dem efter Behag. Men Nationerne tjende ikke Gud; de efterleve ikke hans Love og have intet Krav paa hans Beskyttelse. Det har været saa fra Begyndelsen og vil vedblive at være saaledes, indtil den store Slutningsscene oprulles. Det vil være saa, indtil Jorden bliver forløst.

Dette er fuldkommen sandt, hvorvel det ikke altid er synligt for vore Øine. Vi see undertiden de Ugudelige florere, ligesom David sagde, han saae; men med Tiden gaaer det dem galt. Man føler ingen Medynk med deres Død, ei heller nærer man den Kjærlighed for dem, som for de Retfærdige.

Mange gode Mænd have maattet udstaae mange Lidelser, Prøvelser og Bekymringer, det er sandt. Abraham maatte gjennemgaae Lidelser, som vare meget smertefulde for hans Hjerte. Mangen en Guds Mand har maatet vandre om, klædt i Faareskind som Skumpelskud for Verden, og er bleven mishandlet og plaget af Mennesker, der ikke forstode sit Slægtskabsforhold til Gud. De saae vel fattige ud, men vare det i Virkeligheden ikke. De havde et levende Haab og saae hen til en Stad, der havde Grundvold, hvis Forarbeider og Bygmester er Gud. Tildragelser af lignende Slags have fundet Sted blandt os. Broder Kimball og Andre af vore Brødre have maattet føle, hvad de Hellige fordum leed. Der er ingen Forskjel paa denne og hiin Huus-

holdning i denne Henseende. De, som havde det melchisedekske Præstedømme, af hvilke Mange havde rigeligt af Aandens Gaver og meget af Prophetiens Aand, selv hvor der ingen Organisation af Præstedømmet eller Guds Rige fandtes, stode som isolerede Individer i Verden og bevarede sin Reenhed for Gud. Men vi have et Rige, hvis Mønster blev aabenbaret til os fra det Høie, og som er os givet til vor Lyksalighed og Frelse; og ved Grundlæggelsen af dette Rige fik vi den Forjættelse, at Mørkets og Helvedets Magter aldrig skulde beseire dette Rige. I dette Stykke adskille vi os fra alle tidligere Huusholdninger.

Paa den Tid, Christus levede, nærede Apostlerne dette Haab om det Rige, han organiserede; men allerede længe forud var der bleven propheteret, at en Magt skulde opstaae og seire over de Hellige, og at Riget skulde borttages fra Jorden. Alt dette skete; men saaledes vil aldrig Tilfældet blive med dette Rige. Heri er ogsaa en Forskjel mellem Christi Huusholdning og den, hvori vi leve.

Herren organiserede denne Jord i en bestemt Hensigt og satte Eder og mig paa den, saavel som Millioner Væsener, der have været her for os, og som nu ere gaaede ind i en anden Tilværelse. Han organiserede denne Klode i et vist Øiemed, og den maa fuldbyrde det; saaledes ogsaa med Menneskeslægten.

Jeg haaber, Forsamlingen ikke har Noget imod, at jeg ombytter mine nævnte Texter og benytter dem i den Orden, jeg anseer for meest passende.

Er Gud Forarbeider af sin egen Skjebne? Der er ingen Nødvendighed derfor, thi Gud regjerer, styrer og ordner Alting efter Behag. Skulle de Retfærdige altid underkues af deres Fjender? Nei, thi det strider mod Guds Plan. Han har givet os Evne til at vælge det Gode og forkaste det Onde. Vi kunne gjøre Ret eller Uret, eftersom vi have Lyst til. Netop dette har Djævelen benyttet til sin Fordeel, idet han søger at omgive Menneskene med saadanne Indflydelser, som ville styrte dem i Fordærvelse, for at faae dem i sin Magt. Herren har ikke lagt noget Baand paa Menneskene, eller controlerer deres Handlinger; men Resultatet af disse controlerer han, naarsomhelst deres Færd har kunnet have skadelige Følger for hans Folk.

Herren tillader Menneskene at søge deres Lykke paa hvad Maade de selv finde for godt, og han vil uhindret lade dem tømme deres Syndebæger. Paa den anden Side har han lagt sin Godhed for Dagen og vil vedblive at lade alle sine Børn nyde Godt deraf. Hvad agter han at udføre? At opbygge sit Rige paa Jorden, at grundfæste Retfærdighed, at fordrive Modstanderen og at banlyse hans sataniske Majestæt fra Jorden. Derved vil Sandhedens Grundsætninger blive udbredte overalt paa Jorden, og Alle ville bøie sig for Gud og Christus, og de Udvalgte skulle forvalte hans Huses Ordinantser evindeligen.

Dette har længe været den Almægtiges Plan — allerede de gamle Propheter vidnede derom i de svundne Generationer. Job talte om dette i hans Dage og Herrens Apostler talte meget om den Tid, da Christus skulde komme og regjere over Jorden. Mange Syner, Drømme og Aabenbaringer ere blevne givne om denne Gjenstand. Herren har et dybere Indblik i Tingene end vi, og hans Beregninger ere efter en større Maalestok end vore, af hvilken Grund mange Ting, der synes store og forunderlige for os, ere meget smaa for ham.

Skriften siger, at tusind Aar for os ere som een Dag for Herren. Hensigten med hans Værk paa Jorden er: de Ugude-

liges Ødelæggelse og hans Helliges Ophøielse til et celestialt Riges Herlighed; det vil bevirke de Dødes Opstandelse og ophøie alle dem, som have adlydt ham, til Throner, Kroner, Fyrstendømmer og Magter i Verdener, der ere beredte for de Trofaste. Da vil Hensigten med denne Verdens Skabelse være opfyldt. Da ville de, som længe have lidt, føle ligesom gamle Job, da han udbrød: „Jeg veed, at min Frelser lever, og at han i de sidste Dage skal staae paa Støvet (Jorden). Og naar Orme have afslidet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud i mit Kjød; hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Øine skulle see, og ikke en Anden, endskjøndt mine Nyrer skulle fortæres i mit Kjød.“ (19, 25-27.)

Det var ved Sandhedens og Aabenbaringens Aand Job kunde sige, at uagtet Ormene skulde fortære hans Legeme, skulde han dog see Gud i Kjødet.

Fader Abraham vil komme frem i de Retfærdiges Opstandelse. Han saae Herrens Dag og glædede sig, og han skal engang nyde alle de Velsignelser, som bleve ham forjættede. Han skal fuldbyrde Alt, hvad der er bleven skrevet og propheteret om ham ved Propheterne.

Apostelen Stephanus propheterede dette og sagde: „Gud lovede Abraham, at han vilde give ham dette Land (Canaan) til Eie, og han vil opfylde sin Forjættelse.“ Abraham vil arve det, der blev ham lovet paa Jorden, naar han har udført sin Mission i andre Henseender; da først vil det forjættede Land blive skjenket ham. Jeg kunde anføre mange andre Omstændigheder og Tilfælde af lignende Slags. Herren kaldte Joseph Smith til at være en Prophet, Seer og Aabenbarer. Ikke saa snart var dette gjort, før Djævelen var færdig til Modstand og stillede sig paa sin Post, sigende: „Jeg skal nok hævde min Plads, og hvad kan vel Joseph Smith udrette?“ Vi svare, han vil udføre Alt, hvad som fordres af ham, trods al Modstand.

Hvem er bleven skadet ved det Korstog, de Forenede Stater gjorde mod os? Med en af de bedst udrustede Armeer, som de Forenede Stater nogensinde have udsendt, kom de fulde af Trods, Hovmod og Opblæsthed for at knuse dette Folk og udrydde os af Tilværelsen; men Herren berøvede dem den forventede Ære, gav dem til Priis for Vinterens Kulde og fødte dem med Muuldyrsbeen. Hvem leed derved?

Vi ere fremdeles her, thi Gud styrer Alting til vort Gavn. Præsident Young siger: „Det vil vedblive at gaae saaledes, hvis vi efterleve vor Religion og holde os fjernt fra Ugudelighed og Synd; thi de, som stride mod Christi Kirke, kunne ikke skade os, og alle de, som stride mod Herren, ville komme i Søen, som brænder med Ild og Svovl, hvis de ikke omvende sig.“ Lad os derfor være paa Vagt og stedse efterleve Sandhedens Grundsætninger, gjøre Alt, hvad vi kunne, for at oprykke Synd og Daarlighed blandt os; men lad de Ugudelige føle sig i deres Laster saameget de lyste.

Vi have skilt os fra Verden, hvori vi leve; vi ere blevne døbte til Syndernes Forladelse; vi have faaet Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og Spørgsmaalet for os er, om vi atter skulle vende tilbage til Verdens Syndesøle, eller om vi skulle vedblive at være Guds Love lydige? Hvis vi ikke underkaste os de Love, Herren har givet til vor Veiledning, ville vi gaae til Fordærvelse, og vor anden Tilstand vil blive værre end den første. Vi lægge nu en Grundvold for os selv og vort Afkom, og om vi forlade Sandheden, vilde vi med Bedrøvelse erindre den Tid, da vi troede, vi vare Guds Hellige; vi vilde komme ihu

vor Omgang og vort Ophold blandt dette Folk, og disse Betragtninger vilde storligen forøge vor Elendighed.

Vi ere vor egen Skjebnes Afgjørere. Vi ere Grundlæggere af vor egen Fremtid. Af denne Deel af min Text slutter jeg, at det er vort Privilegium at bestemme vor Ophøielse eller Fornedrelse — at vi selv kunne afgjøre, om vi i den tilkommende Verden skulle hjemfalde til Elendighed eller arve Lyksalighed. Hvad er det, som gjør os lykkelige nu? som gjør os saa glade, naar vi samles tilsammen? Det er ikke Rigdom; man kan udøse al denne Verdens Rigdom, Ære, Magt og Luxus over Mennesket, og uden Guds Aand vil han ikke føle sig lykkelig, thi det er netop denne, som er Kilden til sand Lyksalighed.

Hvis jeg gjør Ret bestandigen, bereder jeg mig derved Throner, Fyrstendømmer og Magter, og haaber med Guds Hjælp, at Ingen skal berøve mig min Krone. Med dette for Øie kunne dette Livs ydre Omstændigheder ikke skade mig.

Jeg veed, der gives Mange, som gjerne vilde have Alt, hvad de kunne ønske sig, og jeg tænkte tidligere, var jeg Herren, vilde jeg give Menneskene enhver Ting, de ønskede — al den Rigdom, Ære og Luxus, de attraaede; men Erfaring og Iagttagelse har bragt mig til at skifte Sind i denne Henseende, thi jeg veed, at en en saadan Handlemaade vilde ikke være til Gavn for Menneskeslægten.

Brødre og Søstre, da Tiden nu snart er omme, vil jeg slutte mine Bemærkninger, og beder Gud velsigne Eder i Jesu Christi Navn. Amen.

Practiske Vink for Emigranterne.

Af Ældste W. G. Mills.

(Fra „Millennial Star.")

Da Tiden for de Helliges Udvandring til Zion nu nærmer sig med stærke Skridt, troer jeg, det ikke vil være afveien at give nogle Vink til Gavn for Emigranterne, ikke blot for dem, der reise i Aar, men ogsaa for dem, der senere maatte foretage den samme Reise.

Det er et stort Særkjende paa Evangeliet i disse Dage, at Alle, som annamme det, faae en uimodstaaelig Længsel efter at samles paa eet Sted, hvor man kan lære Herrens Veie bedre at kjende, og hvor man kan blive underviist om Sandhedens Grundsætninger, eftersom de aabenbares ved Kirkens stadige Udvikling. De Hellige i disse Lande imødesee med glad Forventning deres Hjemvandring til Zion. Herrens Aand fremstiller det for dem som en Pligt og som et Privilegium, og de længes efter at tilfredsstille dens Tilskyndelser. De forlade med Glæde deres Fædrenehjem, de dyrebare Steder, hvor de tilbragte deres Barndomsdage, dens Venners hyggelige Kreds — Alt, hvad som er dem kjært. Dermed vil jeg ikke sige, at deres Hjerter ikke svulme af Følelser ligesom andre Menneskers; men de besjæles af en ædel Længsel efter at gjøre deres Pligt og høiere Bevæggrunde tilskynde dem at opfylde de helligste Ønsker.

Men, elskelige Hellige, før I naae Eders Bestemmelsessted, have I en lang Reise at foretage, og have mange og forskjellige Omstændigheder at gjennemgaae, hvilke maaskee kunne være af en prøvende Natur, og som I idetmindste bør forberede Eder paa. Zions Haab oplivet Eders Bryst; Tanken om dens Helligdomme om Propheten og Præstedømmet fryder Eders Sjæl, og I drages derhen af en uimodstaaelig Kraft. Men glem ikke, at I have en Vei paa henved 7,000 engl. Mile at tilbagelægge først, og at Mangt og Meget kan møde Eder, som I aldrig have tænkt paa, men som kun er en uundgaaelig Følge af Reiselivet. Eders tidligere Livsstillinger have været heelt forskjellige, Eders Opdragelse har været forskjellig, Eders Begreber ere afvigende, og Eders Følelser og Humeur ere heller ikke eens. I ere maaskee opvoxede i Eders egne affidesliggende Hjem med mange af Livets Beqvemmeligheder til Eders Raadighed — idetmindste har hver Familie for sig levet og virket uafhængigt af hverandre; men nu komme I snart sammen med Fremmede, som ogsaa have deres Følelser, Ønsker og Begreber, og hvis Vaner maaskee ere de modsatte af Eders. En 5 til 600 Personer ville indtage det samme Skib, koge ved den samme Ild, spadsere paa det samme Dæk og maaskee løbe mod hverandre i deres lille Verden paa det store Hav. I have maaskee aldrig været to Mile fra Eders Hjem, og snart er næsten hvert Ansigt fremmed for Eder. Det er sandt, at alle Eders Reisekammerater „ere blevne døbte med een Aand til eet Legeme“ — at Eders Haab, Glæde og Tro ere eens; men de, saavel som I, have deres menneskelige Feil og ere ligeledes ubekjendte med Reiselivets Besværligheder. Tænk engang paa de Ubeqvemmeligheder, der kunne opstaae af, at saa mange komme sammen paa en snever Plads. Jeg vil derfor give Eder det Raad, at I bestandig søge at vedligeholde et godt Humeur; vær overbærende mod Andre; bevar milde og venlige Følelser i Eders Bryst; handl ikke overilet eller ubetænksomt; vær ikke egenkjærlige eller hensynsløse for Andres Rettigheder, og hav altid Bønnens Aand i Eders Hjerte og Maalet for Eders jordiske Mission for Øie. I maae erindre, at dette Maal kan ikke naaes uden en saadan Reise; men om de her givne Raad iagttages, vil denne Reise blot blive en lang Lysttour.

Lad Mændene have Opmærksomheden henvendt paa sine Hustruer og Børn; hjælp dem i deres Arbeide og gjør dem Reisen saa behagelig og let som muligt, og viis dem, at I have Interesse for deres Vel. Om Eders Hustruer ere gnavne eller utilfredse, da formild deres Følelser med venlige og opmuntrende Ord, thi derved befordre I Eders egen Hygge. Ei heller maae Hustruerne vente formeget af deres Mænd, men være rimelige og tænksomme. Lev og handl i ethvert Tilfælde som det sømmer sig Hellige. Ansee ikke ethvert lille Uheld for en Ulykke, naar det skete i en god Hensigt. Hold Eders Køier og Pladsen om samme rene og nette. Lad de unge ugifte Søstre, efter at have fuldendt deres egne personlige Forretninger, see sig om, hvor de kunne være Søbskende med store Familier til Nytte, og vær ikke bange for at hjælpe Andre, da I, hvis I havde en stor Familie at tage Vare paa, uden tvivl vilde være glade ved ligeledes at faae en Haandsrækning. Vær altid rede til at gjøre Godt og udsee beleilige Øieblikke til at udføre det. Besvær Eder aldrig over Afvigelser fra gamle Sædvaner i Familierne, men hjælp med Beredvillighed de Syge og Lidende. Jeg har kjendt unge Damer, der vare ligesom barmhjertige Engle ombord paa Passageerskibe, og de have indlagt sig megen

Berommelse ved deres Opoffrelse og Ufortrodenhed. Vær vis paa, at de Søstre, som ville blive gode Hustruer, røbes hurtig paa en saadan Reise, og jeg nedskriver det som en Regel for alle unge Brødre, at de Søstre, som ere venlige og lydige mod sine Forældre, som ere høflige og forekommende mod dem, der omgive dem og behøve deres Hjælp, og, som yde den stiltiende, uden at rose sig deraf, Saadanne ville blive gode Hustruer.

De unge Brødre ere ogsaa nyttige ombord, og om de ønske at gjøre Godt, tilbyder der sig mange Leiligheder dertil. Lad Enhver see til at faae sine Kister, Kasser og andre rørlige Sager godt fastsurrede; derved vil mange Ubehageligheder og Ærgrelser undgaaes. Staae de derimod løse eller skjødesløst sammenstuvede, kan det hænde, naar Skibet lægger sig eller rystes af de vilde Bølger, at Eders Gods bliver kastet om mellem hinanden og I selv ovenpaa. Ak, hvilke Følelser opstaae ikke da! Der ligge alle Eders gode Ting hulter til bulter — Eders Madkasser væltede, Provianten spredt mellem Kister og Sække, Eders Draabeflasker sønderslagne, Eders Kager tilsølede i saadanne unævnelige Sager, som Søsygen producerer, osv. O, hvilket Skrig, der vil blive! Disse Ubehageligheder kan man imidlertid let forebygge ved at indrette enhver Ting godt fra Begyndelsen og siden at vedligeholde en god Orden.

I have ikke været ret længe ombord, før Søsygen indfinder sig. Det er en meget streng Syge — den værste jeg kjender. Hele Systemet bliver prøvet og Kræfterne overvældes. Nogle blive saa medtagne, at de ikke bryde sig om, hvad man gjør med dem, selv om man vilde kaste dem overbord. Smukke Klæder ringeagtes og Reenlighed forglemmes saa længe den varer. Det vil udentvivl bringe Eder i en ilde Stemning; Humeuret vil falde, og om I ikke give Agt paa Eder selv, kunne I let fristes til at lade bittre Ord undslippe Eder. Lad mig nu give Eder det Raad, at I ikke dadle „Mormonismen“ for alt dette og sige: „Havde det ikke været for Mormonismen, skulde jeg aldrig have været her!“ „Var det ikke for min Religions Skyld, vilde jeg aldrig taale dette.“ „Broder Den og Den eller Præsident Den og Den drager ikke den mindste Omsorg for os; han seer ikke til os, om vi ere levende eller døde!“ og lignende Yttringer kunde undslippe Eder, for hvilke I siden vilde skamme Eder. Det kan hænde, at Broder Den og Den eller Præsidenten netop selv er syg eller søger at holde Søsygen borte, og som Følge deraf er nødt til at trække sig lidt tilside for ikke at see paa dem, der kaste op. Jeg har kjendt Mange, som for hvert Stød, Skibet har givet, eller for hver Mundfuld, de have skilt sig ved, have dadlet „Mormonismen“ — Religionen er Aarsag til det Hele.

Maaskee naar I have lavet Eder en styrkende, velsmagende Ret, hvis duftende Vellugt lover Eder en behagelig Nydelse, gjør Skibet et Stød, som kaster Eder næsten heelt ud af Køien og Eders lækkre Maaltid paa Gulvet. Skuffelsen, som ved saadanne Leiligheder staaer præget paa den Syges og Hungriges Ansigt, vilde afgive et godt Emne for en Kunstmaler! Men hvorledes kan man vel undgaae saadant? Det bedste, man kan gjøre, er at bære det med Taalmodighed og lee ad de indtræffende Uheld. Dette er kun noget ganske Almindeligt for næsten Enhver, der drister sig til at betræde Neptuns vaade Rige. I ville føle Eder raskere, naar Søsygen er over, Eders System vil blive renset og snart glemme I det Hele; men om I have talt haardt eller bittert til Nogen eller om Nogen, ville I meget fortryde det. Bereed Eder derfor paa

det Værste, og stræb at være muntre hele Tiden.

Jeg vil raade Enhver til at lyde de Raad, der blive givne. Meget kan synes haardt for Eder paa Grund af Eders Uerfaring med lange Reiser, men gjør alligevel hvad der fordres af Eder. Unddrag Eder aldrig Arbeide, Vagt eller hvadsomhelst, der paalægges Eder. Nær ikke en knarvorren og utilfreds Aand, medens I ere paa Reisen. Eders Præsident vil udentvivl gjøre sit Bedste, saavidt hans Kundskab strækker sig, og om han end ikke gjør Dig tilpas, er maaskee hundrede Andre tilfredse med hans Bestyrelsesmaade, og Du kunde sandsynligviis ikke gjøre det saa godt paa langt nær, om Du indtog hans Stilling. Forlang ikke formeget af Eders Præsident; forlang ikke, at han skal standse Stormen eller holde Søsygen borte fra Skibet, og vent heller ikke formegen Opmærksomhed for Eders egen Person. Husk, at der findes flere Folk ombord end I, og at Præsidenten heller ikke er mere end et Menneske, som følgelig ikke kan gjøre Alting. Han har et vanskeligt og ubehageligt Hverv i mange Henseender, og jeg veed, at Mange fordre Umuligheder af ham. Han maa varetage hele Selskabets Tarv og ikke see formeget paa den Enkeltes.

I Særdeleshed vil jeg formane de unge Brødre og Søstre til at være forsigtige i deres Samtaler med Fremmede, der ikke tilhøre vort Samfund, samt til paa ingen Maade at indgaae nogen Slags Forpligtelser med Matroserne eller Andre, uden først at raadføre sig med Præsidenten eller de andre tjenstgjørende Ældster. Mange ville maaskee ansee dette for et haardt Raad; men jeg veed, at unge Qvinder ere blevne ruinerede ved at sætte formeget Lid til deres egen Klogskab og ved at følge deres eget Hoved. Galant og høfligt indsmigrer den Fremmede sig hos den unge, troskyldige Pige, og før hun veed af det, kan hun blive forført og hele hendes øvrige Liv vil være viet til Sorg, Anger og Elendighed. Som Exempel vil jeg anføre, at da jeg fornylig besøgte et Par gamle, agtværdige Folk, som jeg kjendte fra min tidligere Mission i dette Land (England), fortalte de mig med Taarer i Øinene, at to af deres Døttre havde begivet sig paa Reisen til Zion; men de lyttede til de onde Rygter, som Nogle, de traf sammen med paa Veien, fortalte, og de vilde ikke lytte til de Ældstes Raad — de troede, at Ingen vidste bedre end de selv, hvorledan de skulde opføre sig, og de gik deres Vei. Den Ældste blev gift med den Mand, som havde afskrækket hende for Reisen, og efter en kort Tids Forløb behandlede han hende haardt, hvilket havde hendes Død tilfølge. Paa sin Dødsseng tilstod hun sin Daarskab, bevidnede dette Værks Sandhed og de Ældstes sædelige Opførsel, med hvilke hun havde omgaaedes paa Reisen. De Gamle overvældedes af Smerten, medens de fortalte mig om deres Børns Ulykke og beklagede de Unges Selvklogskab og Mangel paa Viisdom, som desværre kun altfor ofte lægges for Dagen i Evangeliet. Dette er blot eet Tilfælde af de mange, jeg kunde nævne.

Vær lydige mod Raad, og I ville føle Eder glade og lykkelige, og Reisen vil synes Eder langt mindre besværlig.

Rummet tillader mig ikke at sige Noget om Reisen over Land til Utah; men mine Søskende kunne af disse Vink og deres Erfaring paa Søen samle Et og Andet, der tillige kan være dem til Gavn paa Landet.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Det er med megen Interesse vi læste foregaaende Artikel i den engelske Stjerne, og vi tage vist ikke Feil, naar vi troe, at de Hellige og især Emigranterne ville læse den med ligesaa stor Interesse som vi. Vi ansee det for overflødigt at tilføie mere om denne Gjenstand, men ville blot paaminde vore udvandrende Sødskende om, at disse Vink først faae deres rette Værd, naar de blive efterlevede

Verden betragter de Hellige som Daarer, fordi de gaae op til Zion, medens vi netop betragte dem som de Viseste og Ædleste af samme Aarsag. Verden anseer Personer af Rang, saasom Fyrster, Statsmænd, Feltherrer, Geistlige, osv. som store Mænd; men hvori bestaaer virkelig Storhed? Bestaaer den ikke i at gjøre Godt? Ethvert fornuftigt Menneske vil vistnok besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Er der noget Stort eller Ophøiet i det, som er Syndigt for Herrens Øine? — i Bedrageri, Fraadseri, Drukkenskab, Udsvævelse, Erobringer og Blodbad? Hvad Storhed er der i at undertvinge sig og tyrannisere sine Medmennesker blot for at vinde Berømmelse og Ære af Verden? Saadanne, som sætte sin Ære i slige Ting, ville paa en kommende Dag skamme sig derover, thi Jesus siger, at „hvad som er høit iblandt Menneskene, er en Vederstyggelighed for Gud." (Luc. 16, 15.) De vilde derimod være langt bedre farne, om de efterlevede den gamle gyldne Regel: „Gjør mod Andre, hvad Du vil, de skulle gjøre mod Dig," og bestræbte sig for at overvinde Mørkets Magter, adlyde Evangeliet og leve ved ethvert Ord, der udgaaer af Guds Mund.

Store ere de, som paa Herrens Bud staae op og gaae ud til de søvndrukne Nationer som Sendebud fra Himmelen med den glade Tidende, at det evige Evangeliums Fylde er givet til Jorden. Udsatte for alle mulige Farer, forlade de deres elskede Hjem, deres Hustruer og Børn, reise over Bjerge, Ørkener og Have, uden Pung og Taske, ene og alene for at gjøre deres Medmennesker Godt, for at lære dem de guddommelige Sandheder, der rigtignok komme i Modstrid med alle Nutidens populaire Systemer, men som har den eiendommelige Egenskab, hvilken ingen anden Troesbekjendelse er i Besiddelse af, nemlig at kunne frelse Menneskeslægten.

Store ere de, som trods Verdens Ramaskrig adlyde den himmelske Opfordring og gaae ud fra Babylon for at undgaae at blive deelagtige i dens Synder — ligesom Abraham fordum — til det Land, Herren har udseet til Indsamlingssted for sine Hellige fra alle Nationer paa Jorden, hvor han vil bevare dem som inden i sin Haand, medens hans Fortørnelses Kalk udgydes over dem, der ere ham ulydige. Men det er ikke blot for at undgaae Straffedommene, at de Hellige hjemsamles til Zion; det er for at faae en mere udstrakt Kundskab om Alt, hvad der hører Guds Rige og Menneskenes Frelse til. Propheten Micha siger, idet han, dreven af Prophetiens Aand, taler om de Helliges Indsamlingssted i de sidste Dage: „Folk skulle løbe dertil; og mange Hedninger skulle sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maae lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier" (4, 12.), saa at de kloge Jomfruer kunne være beredte, naar Anskriget lyder: „Brudgommen kommer, gaaer ham imøde!"

Hvo er stor? Nogle ville maaskee svare, de Rige og dem, som ere af høi Byrd; men Jesus, den Største, der nogensinde fødtes af en Qvinde, var ikke af fornem Fødsel. Man antog ham for en Tømmermands Søn, han blev født i en Stald, svøbt i Pjalter og lagt i en Krybbe. De, der ere rige paa denne Verdens Gods, ere de store i Guds Øine? I Almindelighed ikke; Jesus siger: „Det er vanskeligt for en Riig at indkomme i Himmeriges Rige!" Deres Rigdom er deres Ulykke, thi den gjør Mange stolte og opblæste, saa at de ikke ville bøie sig for Himmelens Bud, og de holde sig for gode til at omgaaes med Herrens Folk, som hovedsageligen bestaaer af fattige, men stræbsomme Individer. Uagtet Frelseren sagde, det er vanskeligt for de Rige at indkomme i Guds Rige, er det dog ikke umuligt for dem, naar de ydmyge sig for Herren og adlyde Evangeliet. Naar de først have adlydt Begyndelses-grundene i Evangeliet, ville de beredvilligt offre deres Midler til Zions Opbyggelse og Hjemsamlingen af de fattige, fortrykte Hellige, som ei ere istand til at bevirke deres egen Emigration fra Babylon, og de, som paa denne Maade blive hjulpne, ville paa en kommende Dag staae op og velsigne dem.

Store og ædle ere ogsaa de, som ere villige til at offre Alt for Evangeliets Skyld, om det er nødvendigt, og som hellere ville lide med Guds Folk end for en Tid at svælge i Syndens Nydelser, følgende Mose Exempel, som agtede Christi Tilkommelse større end alle Egyptens Skatte, thi han saae hen til Belønningen i Fremtiden. De Ædle ville hellere forsage denne Verdens Goder end miste den Herlighed, de see hen til, og ville endog hellere offre deres Liv end gaae glip af en herlig Opstandelse. Paulus siger, at de Hellige i Beroea „vare ædlere end de i Thessalonica, thi de annammede Ordet med al Redebonhed og ransagede dagligen Skrifterne, om disse Ting havde sig saaledes, saa troede Mange af dem, og af hæderlige græske Qvinder og Mænd ikke faa." (Ap. Gj. 17, 11. 12.)

De ædle Sjæle i denne Slægt, som endnu ikke have adlydt Evangeliet, ville ikke give sig tilfreds med Rygter og Løgne om Guds Folk, men de ville „ransage Skrifterne og see, om disse Ting forholde sig saaledes," og saa vist de søge efter Sandheden i Oprigtighed, ville de blive overbeviste om Ægtheden af dette store, himmelsendte Budskab, der er til Salighed for Hver den, som annammer det og er trofast til Enden, og som vil staae som et frygteligt Vidnesbyrd mod Enhver, der hører og forkaster det.

I et Brev fra Ældste F. Phister, som i afvigte Vinter har opholdt sig i de østlige Stater, underrettes vi om, at Ældste Orson Pratt fornylig var bleven inviteret til det antiqvariske Museum i New York for at besigtige en Steen, der var funden i Staten Ohio ved at gjennemskjære en Steenhob, omtrent 40 Fod høi og 160 Fod bred. Efter at flere hundrede Læs Steen og Gruus vare bortkjørte, fandt man paa Bunden af Høien en Steenkasse, hvori var forvaret en Steen af mørk Farve, noget liig vore almindelige Regnetavler. Paa denne Steen fandtes en hebraisk Inskription, som indeholdt de ti Bud. Den blev funden i Novbr. Maaned og antages at have ligget i Jorden siden 400 Aar for Christi Fødsel.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1838. (Fortsat fra Side 221.)

„Vi nedlægge nu vor Sag for den ærede Legislaturs Fødder og bede, at Forsamlingen vil drøfte den og efter moden Overveielse gjøre for os, hvad Viisdom, Patriotisme og Menneskekjærlighed byder.

Underdanigst
Edward Partridge,
Heber C. Kimball,
John Taylor,
Theodore Turley,
Brigham Young,
Isaac Morley,
George W. Harris,
John Murdock,
John M. Burck,

beskikkede som en Committee af Borgerne i Caldwell County til at affatte denne Petition og undertegne den paa deres Vegne.

Far West, Caldwell County, Missouri, den 10de December 1838."

Torsdagen den 13de. Far West.

Ifølge tidligere Bestemmelse samledes Høiraadet; da flere Medlemmer manglede, af hvilke nogle havde maattet flygte for at frelse deres Liv, og da det var nødvendigt, at disse vacante Pladser bleve besatte, var Mødet bleven sammenkaldt i dette Diemed, og tillige for at man kunde tale med hverandre om Herrens Ord. Præsident Brigham Young præsiderede.

Raadet aabnedes med Bøn af Ældste Kimball, hvorefter Præsident Young gjorde nogle Bemærkninger og sagde, at han ansaae det for nødvendigt at faae Høiraadet omarganiseret, saa det kunde varetage sine Forretninger, og raadede Medlemmerne til at være vise og tænksomme i ethvert af deres Foretagender og aldrig handle overilet. Hvad hans Tro angik, var den nu som den altid havde været, og han ønskede at have Samfund med Enhver, der elskede vor Herres og Frelsers Jesu Christi Evangelium i Ord og Gjerning.

Ældste Kimball sagde, han følte som sædvanligt, thi han havde altid bestræbt sig for at vandre paa den lige Vei, og om han havde gjort forkeert i Noget, vilde han søge at gjøre det bedre; ønskede at gjøre ligesaa meget for Andre, som han vilde, de skulde gjøre for ham; hans Tro var som sædvanlig, og han ønskede at omgaaes med Alle, der beflittede sig paa Retfærdighed.

Simeon Carter sagde, at hans Tro paa dette Værk var den samme som tidligere; han ansaae ikke Joseph for at være en falden Prophet, men troede enhver Aabenbaring; dog troede han, at Joseph maaskee ikke havde handlet efter den bedste Viisdom i alle Ting, men hvorvidt han havde handlet uviist, kunde han ikke sige. Han troede ikke, at Joseph vilde blive fjernet og en Anden blive indsat i hans Sted, men at han fremdeles vilde udrette sin Gjerning. Hans Ønske var at vedblive at gjøre Ret i alle Ting, saa at han kunde vinde en herlig Krone og faae en Arv i Guds Rige.

Jared Carters Følelser stemte overeens med Præsident Brigham Youngs, og han ønskede fremdeles at staae i Samfund med Brødrene.

Thomas Grover sagde, han var fast i Troen, og troede, at den Tid vilde komme, da Joseph skulde staae for Jordens Konger og tale forunderlige Ting.

David Dort udtalte sig paa lignende Maade.

Levi Jackman sagde, hans Tro var

den samme som altid, og at hans Tillid til Joseph var som hidindtil.

Salomon Hancock sagde, han troede fuldt og fast paa Mormons Bog og Pagtens Bog, samt at Broder Joseph ingen falden Prophet var, men at han derimod vilde blive høit ophøiet.

John Badger sagde, at han havde den samme Tillid til dette Værk nu som før, og hans Tro var om muligt endnu stærkere end forhen. Han troede, det var nødvendigt, at disse Straffedomme skulde komme.

George W. Harris sagde, at han saae Guds Haand i Straffedommene, der have ramt os, osv.

Samuel Bent sagde, at hans Tro var som tidligere, og at han følte til at prise Gud i Fængsel, i Frihed og under alle Omstændigheder.

Efter endeel Raadslagning ansaaes det som tjenligt at udnævne Høipræster til at indtage de vacante Pladser.

Raadet blev organiseret som følger: Simeon Carter Nr. 1, Jared Carter 2, Thomas Grover 3, David Dort 4, Levi Jackman 5, Soloman Hancock 6, John Badger 7, John Murdock 8, John E. Page 9, George W. Harris 10, John Taylor 11, Samuel Bent 12.

Derpaa voteredes, at John Murdock indtager John P. Greens Plads (Nr. 4), at David Dort indtager Elias Higbees (Nr. 11), John Badger George Moreys (Nr. 7) og Lyman Sherman Newell Knights, indtil denne kommer tilbage.

Raadet udsattes til Fredag Aften Kl. 6, og sluttedes med Bøn af Præsident Young.

E. Robinson,
Skriver.

Isaac Russel, som var kommen ind i et lille Selskab af Hellige, bestaaende af omtrent en tredive Familier, der vare paa Reisen vestover, afveeg fra Veien ved Louisiana og førte dem mod Nord ti Mile ind paa de spanske Besiddelser, hvor de byggede sig Hytter eller boede i Telte Vinteren over under store Lidelser. Russell optraadte som Apostat-Prophet, sagde, at Joseph var falden, og at han var bestikket til at lede Folket.

Chandler Rogers, som flyttede mod Vest, mødtes af en Pøbelhob i Huntsville, der tvang ham til at vende om, hvorefter han traf sammen med Russells Leir. Russell sagde, han var „Herrens Udvalgte," og naar de skulde bryde op fra dette Sted, skulde de gaae tilfods og ikke tage Noget med sig, de skulde sælge deres Oxer, Vogne, osv. Nogle vilde ikke sælge, disse forbandede han.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Der synes nu ikke at være noget Haab længere om, at Krigen mellem Danmark og Tydskland kan undgaaes. Uagtet man alt længe havde hørt Krigsrygter, troede man dog, at Preussen vilde betænke sig, før det kastede Stridshandsken til Danmark, især da den udenlandske, fornemmelig den engelske, Presse i skarpe Artikler foreholdt det, hvor uklog dets Politik var, samt hvilke uberegnelige Følger et Angreb paa de danske Besiddelser vilde medføre, thi dette vilde uden Tvivl være Signal for

Napoleon at bemægtige sig de meget omtalte Rhinprovindser. To Infanteri-Bataillоner indskibedes den 15de April i Kjøbenhavn paa Dampskonnerten „Holger Danske" til Sønderborg i Overværelse af en umaadelig Menneskemasse, over hvilken der herskede en nedtrykt og sorgmodig Stemning. Flere Fædrelandssange udførtes af Bataillonernes Musikcorps, idet Tropperne i høitideligt Optog marscherede gjennem Gaderne, saavel som efter deres Indskibning, og tordnende Hurraraab vexledes mellem de Bortdragende og den tilbageværende Menneskemasse, da Maskinen sattes i Bevægelse. Store Indkaldelser af Soldater og Søfolk have fundet Sted, og paa Holmen har man i længere Tid arbeidet med stor Kraft for at udruste Flaaden.

Paa Java have, ifølge Efterretninger fra Batavia af 2den Marts, Oversvømmelser anrettet betydelig Skade, og mange Mennesker have mistet Livet. Der hersker stor Hungersnød der.

I Cochinchina har der den 17de Februar staaet en blodig Fegtning mellem Annamiterne og de franske Tropper. Franskmændene have seiret, men med betydelige Offre; thi Annamiterne vare dem langt overlegne i Antal og havde desuden et godt Artilleri.

Bombay, den 12te Marts. Efterretningerne om Hungersnøden lyde endnu stedse meget sørgelige, og Øienvidner forsikkre, at selv de sorteste Skildringer, der hidtil ere givne om den stedfindende Nød, ikke ere overdrevne. Meget store Strækninger i Nordvestprovindserne, der i gode Tider udmærke sig ved Frugtbarhed, ligge nu udyrkede og øde. Markernes Dyrkning har ikke kunnet finde Sted deels paa Grund af Mangel paa Regn, deels fordi der manglede Saakorn, da alt Kornet var forbrugt. Udsigterne ere derfor ogsaa for den nærmeste Fremtid meget mørke. Der er vel indkommet rigelige Pengeunderstøttelser, men disse forslaae dog ikke synderligt, hvor der er Tale om at yde tre Millioner Mennesker Hjælp.

I Warschau, Polens Hovedstad, har der gjentagne Gange fundet Opløb Sted, fornemmelig som Følge af Borgerdelegationens, Borgerkonstabelcorpsets og Agerdyrkningsselskabets Opløsning, hvilket har vakt stor Misfornøielse. Militairet maatte skride ind og over hundrede Mennesker bleve dræbte; de Saaredes Antal er ikke bekjendt. Ogsaa i andre Byer have blodige Conflicter fundet Sted; saaledes er der i Kiew, hvor Folket afholdt en Sørgegudstjeneste til Ære for de Faldne i Warschau, kommen til et Sammenstød med Militairet, hvorved ikke mindre end halvandet hundrede Mennesker bleve dræbte og saarede.

I „Kölnische Zeitung" meddeles Følgende: Fra Gustorf fortæller man os efter troværdige Mænds Udsagn et meget sælsomt Phænomen. Paaskesøndag, den 31te Marts, begav tre Mænd fra Gustorf sig paa Veien til Reisdorf. Solen stod høit i Syd og Himmelen var næsten aldeles skyfri. Pludselig frembød der sig for det overraskede Øie et sælsomt Syn: Paa den lavt skraanende Høidestrækning, som begrændsede Synskredsen, viste der sig Hærmasser, som bevægede sig henimod Høien og paa flere Steder indlode sig i Kamp med hverandre. Man kunde skjelne Fodfolk og Rytteri og Dampen fra Skytset og Geværerne, ligesom man ogsaa saae store Skarer trænge frem og blive trængte tilbage i den tilsyneladende heftige og afvexlende Kamp. Hele Høidestrækningen vrimlede af større og mindre Hærafdelinger, og det saae ud som det mindst var et heelt Armeecorps, der var i Ilden. Phænomenet blev iagttaget i halvanden Time, hvorefter det forsvandt imod Vest.

Fra Paris hedder det under 9de April, at Rustningerne fortsættes med Iver. Lyonerbanen har erholdt Ordre til at træffe de nødvendige Foranstaltninger til om nogle Uger at holde alle Transportmidler i Beredskab til Befordringen af 50 til 60,000 Mand.

I Neapel har man opdaget en Sammensværgelse til Gunst for den fordrevne Konge Frants den Anden. Denne Sammensværgelse skal være vidt forgrenet i Provindserne og en stor Deel forhenværends bourbonske Officerer og Præster ere arresterede. Flere Vaabenforraad ere fundne, og Politiet er kommen paa Spor efter en Sending af 2,000 Geværer. I Caserta ere 900 Geværer blevne lagte under Beslag og 53 Personer ere blevne arresterede. Insurgenterne skulle have udøvet mange Grusomheder.

Ragusa, den 9de April. Insurgenterne i Herzegowina ere meget talrige. Baschibozuks have overfaldet det græske Kloster Oztavatz og dræbt alle Beboerne. Den tyrkiske Flaade haandhæver Blokaden af Kysten mellem Antivari og Spizza med Eftertryk.

Paa Øen Malta i Middelhavet concentrere Englænderne et betydeligt Troppecorps, og der er givet Ordre til at proviantere Øen stærkt; den engelske Middelhavsflaade er forstærket med tre Linieskibe.

Ifølge Efterretninger fra Washington, den 6te April, var der Krigsrygter i Omløb der. Man troede, at Fort Pickens allerede var bleven angrebet af de Sydlige Staters Tropper, og vilde ogsaa vide, at Major Anderson var bleven opfordret til at romme Fort Sumter inden 48 Timers Forløb, da Fortet ellers vilde blive bombarderet. En Fregat tilligemed flere andre fuldstændig udrustede Skibe ere afgaaede til de Sydlige Stater; desuden har Regjeringen fragtet alle Dampskibe til Transport af Tropper og Krigsfornødenheder.

Poesie.

Mel. „Fra Dig, fra Dig, Du Evighøie."

Farvel vi byde Eder, Kjære,
Som reise nu til Zions Land.
I vandre ud til Herrens Ære,
Hen til et Sted, I frydes kan.
I drage bort fra Trængselen,
Fra Slægtninge og mangen Ven.

I efter noget Bedre tragte
End denne Verdens korte Lyst,
Ja, Verdens Gunst I ringe agte
Og følge glade Herrens Røst,
Som lyder nu til Alle: „Kom,
„Og fly før Verden faaer sin Dom!"

Af Hjertet vi for Eder bede,
At Herren Eder styrke maae,
Og Eder ved sin Haand veilede,
At I kan sikkert Maalet naae,
Og lande glad i Zions Havn —
Det bede vi i Jesu Navn.

Naar I da skue blide Dage
I Zions Land i Herlighed,
Da glem ei os, som er tilbage
I Babylon og har ei Fred,
Men beed for os, at vi ogsaa
En Arv i Zions Land kan faae.

En stakket Tid vi adskilt bliver,
Skjøndt ei vor Aand kan skilles ad;
Thi Bønnen, som vor Sjæl oplivér,
Forener os i Aanden glad.
Vi skilles ad kun for en Stund,
Og samles snart paa Zions Grund.

I fjerne Vest skal staae Guds Tempel,
Saa prægtigt, skjønt paa Bjerget hist;
Der faae vi Guds, vor Faders Stempel
Og hans Velsignelser forvist.
Lad os da ile dertil fro,
Og hylde Kongen, der skal boe.

Thi Jesus med sin Engleskare
Fra Himlen kommer til os ned,
At frie os fra al Nød og Fare
Og skjenke os en evig Fred.
Da synge vi i Englechor:
Halleluja, Gud hos os boer!

Nu ønske vi, at Alt maa lykkes
For Eder, hvor I vandre hen.
I Zions Land der kan I smykkes
Som Brud for Gud i Himmelen.
Gaaer, bygger Riget op i Fred
Og Templet til Guds Hvilested.

H. P. Møller.

Adresse.

Vilhelm Poulsen,

Lorentzensgade Nr. 14, 4de Sal. Kjøbenhavn.

Rettelse.

I forrige Nr. sidste Side ere af en Feiltagelse de to første Linier af sidste Vers blevne ombyttede.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.